

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κ' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Μηνὸς Μαρτίου τρίτη,
σηκόνεται ἡ Κρήτη.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κ' ἐνενηντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλοῦτη μᾶς ἐπύρην τὰ μζαλά.

Διακόσια ἐνενηντα ἔνα,
δὲ σαχλά καὶ σχιμαμένα.

Ἑορταστικὴ πρὸς τὸ πλῆθος τὸ παλιό.

(Ὁ Φασουλῆς ἐν τῷ Ναφ̄ κτυπῶν συχνὰ τὸ στήθος
λαλεῖ ἀπὸ τοῦ ἀμβωνος ὅταν εἰσεβῶν τὸ πλῆθος.)

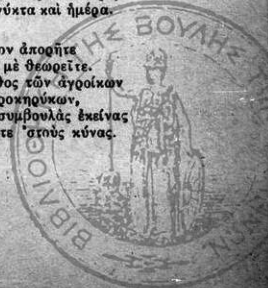
Φ, Ἀγαπητοὶ Χριστιανοὶ καὶ τέκνα ἐν Χριστῷ,
ἱεροκύνεξ ἔφαρνα ἰσθὶ μέσῃ σας προβάλλω,
σπουδαῖον ραμπαδόξυλον ἰσθὶ χέρι μου βασιθ
κ' ἀπὸ τοῦ ἀμβωνος ἠψάλ τὸν ἀμπακο σᾶς ψάλλω.
Ἀληθῆσα νὰ πηλαῶ εἰς τὴν Βουλὴν τοῦ κράτους,
νὰ ὁμιλῶ ἰσθὺς νηστικὸς καθὼς καὶ ἰσθὺς χορτάτους
τοὺς εἶπα μιά, τοὺς εἶπα δῶδ, ἀλλ' ὁμως— ὠμίμενα!
τὰ λόγια μου, Χριστιανοί, ἐπῆγαν ἰσθὰ χιμένα,
καὶ μ' ὄσα κ' ἂν τοὺς ἔψαλα δὲν ἴδρωσε ταῦτί των
καὶ τέλος πάντων ἔγασα τοῦ λόγου μου τὸν μίτον.
Γ' αὐτὸ τοὺς ἐβραθέθηκα μὲ ὄλα τὰ ὠσστά μου
κ' ἀφοῦ τὰς χεῖρας ἔκλυνα μὲ μῆρον ὀροδοστῆμου
ἔφωναξα ἰσθὺς Βουλευτὰς «κακὴ ψυχρὴ σας μέρα»
καὶ τοὺς ἀφῆκα ἰσθὴν Βολυὴν νὰ κοπανοῦν ἀέρα.

Καὶ νῦν τοῦ κόσμου βαρυνθεῖς τὰς τῶσας ἀθῆλιὰς
προσέρχομαι εἰς τὸν Ναὸν μὲ συντριβὴν καρθῆας
ἰσθὸν εἰσεβῶν τὸ πλῆρωμα τὸ βλεμμὸ μου νὰ ρίψω
καὶ τὸν καρθὸν εἰς κηρυγμα σὸφῶν νὰ καταρῖψω,
καὶ δίδων πέντε φασκέλα εἰς ὄλα τὰ ἐπίγεια,
εἰς τοὺς κυρίους νηστικὰ κ' εἰς εὐγενεῖς τρῆνοὺς,
εἰς τῆς Βουλῆς τοὺς ῥητορας καὶ εἰς τὰ Ἰσοῦγία,
νὰ ὠψωθῶ μετέωρος ἀνὰ τοὺς οὐρανοὺς.
Ἀγαπητοὶ Χριστιανοί, κ' ἐγὼ καλὸς σᾶς ἔρηκα...
τὴ σκάφῃ σκάφῃ θὰ σᾶς πῶ, τὰ σῦκα μόνον σῦκα,
θὰ εἶναι δὲ ὁ λόγος μου γυμνὸς χωρὶς σχημάτων
καὶ οὐτε θὰ πραγματευθῆῖ περὶ διὰ γραμμάτων.

Ἰεροκήρυκας πολλοὶ καὶ μαῦροι ρασοφόροι,
ποῦ ἡ μεγάλη πίστις των μετακινεῖ τὰ ὄρη,
ἰσθὺς εἰσεβῆεις Χριστιανούς φωνάζουν καθ' ἑκάστην
τὴ χρεὴ πρέπει ὁ καθεὶς ἰσθὴν γῆν νὰ ἐκκληρώσῃ,
ἂν θέλῃ μετὰ θάνατον νὰ ζῆσῃ μὲ τὸν Πλαστην
καὶ εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ τὴν κἀπὶ του νὰ στρώσῃ.
Γνωρίζετε, Χριστιανοί, ὅποιον τι καθῆκον
ἡ γλῶσσα σας ἐπέβαλε τῶν ἱεροκηρύκων,
καὶ μὲ χαρὰν παρτιτρωθὸ πῶς προσηπαθεῖτε ὄλοι
νὰ μὴ σᾶς πάρουν τὴν ψυχὴν ὁ ἔπιμοι διαβόλοι.

Τὰ ἱερὰ καθῆκοντα σᾶς τὰπαν ἔνα ἔνα,
ἀλλ' ἂν κανένας ἀπὸ σᾶς σημάσῃ καὶ σ' ἔμένα
καὶ μοῦ εἰπῆ «Διδάσκαλε μεγάλε, τί ποιήσω,
ἵνα ζῶν αἰώνιον κ' ἐγὼ κληρονομήσω;»
θὰ τοῦ εἰπῶ: ἂν πιθῆς τῶν οὐρανῶν νὰ λάχῃς
ἀμέσως ἀραπαεὶ νὰ φᾶς κ' ἂπ' ὄλα κλέψῃ νᾶχῃς,
ἂν δὲ ἀπὸ δημοσίον δὲν πληρωθῆς Ταμίαν
δὲν βλέπεις τὴν οὐρανίον καὶ σὺ κληρονομίαν
καὶ οὐτε τὰ Ἥλιόσια ἐκεῖνα τῶν μακαρῶν,
μὰ σὰν ψοφῆμι σὲ πετιοῦν ἰσθὺς σκουπιδὰ τὸ κάρον,
καὶ δίχως ναῦλο, δύσμοιρε, πηγαίνεις ἐκεῖ πέρα,
ποῦ ἦλος ψῆσαι τὸ ψωμί καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα.

Ἀγαπητοὶ Χριστιανοί, μὴ τῶσον ἀπορηθεῖ
καὶ μὴ μὲ περιέργειαν πολλὴν μὲ θεωρεῖτε.
Συνεπίθῃς, Χριστιανοί, τὸ πλῆθος τῶν ἀγορῶκων
ν' ἀκούσῃ τὰ διδάγματα τῶν ἱεροκηρύκων,
καὶ τὸν ἀδελφὰ κῦπτα: ἰσθὺς συμβουλάς ἐκεῖνας
κ' ὀδδέκοτε τὰ ὄσια δὲν ρίπτετε ἰσθὺς κύνας.

*'Αλλά ἐγὼ 'στους εἰσεβείς φωνῶ, ἔσας πότε εἰς πλάην θά ἐπύροκαθε καὶ χάρμα θά τρώει; ὡς πότε ψύλλου; 'σάχυρα ὁ πόσιος; θά γυροῦν καὶ με νηστείας ἀντηρῆς καὶ προσεχῆς θά ῥεθῆ; ὡς πότε καὶ ὁ Δαμαλάς θά μες νομῆθῃ βλάκας; ὡς πότε θά πιστεύωμεν 'στοῦ Μωθῶν τὰς πλάκας;

*'Αν ἔδωκε ὁ Σοββαῶθ ἐκείνας τὰς ἡμέρας εἰς τὸν προφήτην Μωθῶν καὶ τοὺς λοιποὺς πατέρας τὸν θγιον Δεκάλογον, τὸν ἔκπαλοι γνωστὸν 'στους γεννηθέντας πρὸ Χριστοῦ καὶ 'στοῦ; μετὰ Χριστὸν, νομῆτε ἀπαιτησιν πῶς εἶχεν ἐλαχίστην πρὸς τοῦτον νὰ τηρῶσιμεν εὐλάβειαν καὶ πίστιν; 'Ἐγὼ φρονῶ, Χριστιανοί, ἂν κ' εἶμαι μπουνταλάς, πιστεύω δὲ κ' εἰς ἄλλους; σὰς νὰ γίνῃ πιστευτὸν, πῶς ὁ Θεὸς μᾶς ἔβωσε τὰς δέκα ἐντολάς; διὰ νὰ μὴ φυλάξωμεν καμμίαν ἐξ αὐτῶν. Τοὺς ἄλλους μὴν ἀκούετε, πιστεύετε σ' ἐμένα... ὁ φρονεῖν Παράδεισος δὲν εἶναι γιὰ καθένα. Εἰς τοῦτον δὲν εἰσέρχεται ὁ ταπεινὸς Τελόνης, με πλειοτέραν δὲ θαρῶν πῶς δύναι' εὐκολίαν τὸ νὰ εἰσελθῇ κάμηλος εἰς τὴν ὀπήν βελόνης ἢ νὰ εἰσελθῇ φουκαράς 'στὴν ἀνω βασιλείαν.

*'Όταν τὰ κακαρῶστε κατὰ καλὴν σὰς μοῖραν καὶ τὴν κλεισμένην κρούετε τοῦ Παραδείσου θύραν, ἐκείνος ποῦ μ' εὐγένειαν θάλει θά σᾶς ἀνοίξῃ 'σὸ 'σάβρακό σας κατ' ἀρχὰς τὸ μάτι του θά ῥεθῆ. Φορεῖς βρακί μεταξού;... ὁ Πέτρος θά σοῦ πῆ... θείεις 'στὸν Παράδεισο χωρὶς καμμιὰ 'ντροπή. Φορεῖς 'Αμερικάνικο;.. 'σὸ τὸ διάβολο, γαϊδοῦρι... δὲν εἶναι ὁ Παράδεισος γιὰ τὴ 'δική σου μούρη. Τὴν σήμερον κατήντησε καὶ ἡ 'Ἐδὲμ τῆς μόδας, δὲν φαίνεται ἀπὸ πτωχούς ὡς πρὶν κατοικημένη, εἰς ταύτην δὲ εἰσέρχονται με χεῖρας καὶ με πόδας οἱ εὐγενεῖς, οἱ ντυσεγκέ, οἱ διακεκριμένοι. Μὲς τὴν 'Ἐδὲμ ὡς ἄλλοι δὲν πᾶν χωρὶς παράδες... μέσα οἱ πολυτέλαντοι, μακρὰν οἱ φουκαράδες.

Μακάριος, Χριστιανοί, ἐκείνος ἐξ ἡμῶν, ὁ Μαρμιονᾶν καὶ Σοββαῶθ ἐξ Ἰουδαϊσμοῦ, ὁ κλίνων γόνυ ταπεινῶς 'σὸ εἰδωλον τοῦ Πλούτου καὶ τοῦτο ἔχων κύριον παντός τοῦ μυελοῦ του, ὁ κλάττων θμαιομάτα καὶ ἄλλων θεοτήτων, ὁ κάπλος τῶν ἱερῶν καὶ τῶν ἀρχαιοτήτων, ὁ πιστὸν 'σὸν ἀθέτην του μηδέποτε τηρῶν, ὁ πληρωγόμενος κρουρά καὶ ψευδομαρτυρῶν, αὐτός ποῦ τῶν γειτόνων του ἐπιθυμῆι τὸ χρήμα, τὴν δούλην, τὴν γυναῖκα τῶν, τὴν ὀρθιὰν, τὸ κτήμα, ποῦ κλέπτει, κάθε τέμενος καὶ ἱερὸν Μουσειον κ' ἐν γένει κάθε ἄνθρωπον ἢ ξένον ἢ πλῆστιν, αὐτός ποῦ τρώγει τὸν παρὰ τὸν ἐναρτέων δούλων, αὐτός ποῦ γίνεται πατῆρ περισεστόρων μοῦλων, ποῦ βλασφημῆι ἐντὸς λεπτοῦ πεντάκις τὸν Χριστὸν,

καὶ χύνει ἔξω τὰντερα κ' ἀγνωστον καὶ γνωστῶν, καὶ διαν διὰ χείρας Βασιλικῆς γλυτώσῃ τοῦ Ἐρχειῖ ἢ δρεβῆς καὶ ἄλλους νὰ σκοτώσῃ.

Μακάριος ὁ ἄνθρωπος, ποῦ χάριν εἶ: ψυχῆς του λατρεῖν τὴν θεότητα τῆς τροφίλης ἀργίας, μακίριος κ' ὁ ἱερὸς ἐκείνος τοῦ 'Υψίστου, ὁποῦ τρωπᾶ τὸν διάκονο του ἐν ὧσφ λειτουργίας. Μακάριος ὁ ἄνθρωπος, ποῦ ἔχει ἐξῆ χεῖλη, ποῦ ἔχει δέκα πρόσωπα καὶ δώδεκα καρδιάς, ἀλλ' ὅμως τρισημικῶριον καὶ κάθε πετραχῆλη, ποῦ κυνηγᾷ τῆς ὄμορφαις κ' ἀφάρταις παπαδαῖς. Μακάριος καὶ ὁ ἀνήθ, ποῦ γίνεται γυναῖκα, κ' ὁ ἔχων πέντε τριβωνας κ' ἀρπάξων ἄλλους δέκα, ποῦ δσοι κλέβουν ιουναχὰ τὸ φαίνονται σωστοί, ποῦ δὲν πληροῖν κἀλίκο εἰς δσοις χροσται, ποῦ δὲν χροσταῖνι με φακῆ, μ' ἐλμαῖς καὶ βασιτοκούκμα, ποῦ ἂν 'σὸ ἓνα μάγαλο τοῦ δώσῃς ὄθὸ χροστούκμα ἰὲν στρέφει καὶ τὸ ἄλλο του γιὰ νὰ τοῦ δώσῃς κ' ἄλλα, μόνο με μία μαχαῖρα σου σχῆζει τὴν κανάλα.

Μακάριος ὁ ἄνθρωπος, ποῦ δοκους δὲν κρατεῖ, ποῦ σὰν κυλιᾷ τὴν πόρτα του ἡ μαῦρη ἀρετῆ, αὐτός ἀμέσως ἀπαντᾷ μ' εὐγένειαν καὶ τρόπον: *'στὴν παρακάτω γειτονιά κ' ἔδω δὲν ἔχει τόπον.* Μακάριος ὁ ἄνθρωπος, ποῦ δὲν εἰρῶσται φίλον, ποῦ ἐπορευθῆν ἐν δὲθ' ἀνομιῶν ποικίλων, ποῦ φακλιόνει ἕκαστον τῆς ἐπιστήμης μύστην, ποῦ εἰς Θεὸν καὶ Σατανᾶν πῶσος δὲν δίδει πίστιν; ποῦ πᾶσαν μέλλουσαν ζοῆν τὴν θεωρεῖ ἀέρα καὶ λέγει ἐθ, τι κλέψωμε κ' ἀρπάξωμ' ἔδω πέρας. Μακάριος ὁ ἄνθρωπος παντοῦ καὶ 'στὴν 'Ελλάδα, ποῦ κἀνι του ἐνάρετο γιὰ νὰ γελᾷ τοὺς ἄλλους, ποῦ δὲν πηγάζει 'στοὺς χορούς με δανακὴ βελλάδα καὶ κολακείας τοὺς μικρούς καὶ ἄλλους τοὺς μεγάλους, ποῦ τρέχει με τῆμαξί του καὶ ὀπιον 'βοῆ πλανόνης, ποῦ τὴν οὐρά τῆς 'Αλεπούς ἐνίοτε ταπεινῆ, ποῦ τῆς πιστῆς συνεννοῦ του καμμιὰ φορὰ τῆς βοῆσαι, ποῦ προσκυβεῖ πολλοὺς Θεούς κ' ἓνα Θεὸν δὲν ἔχει.

Κὶς δσα λέγω πρόσεξε καλά, Χριστιανέ... οἱ κήρυκες φωνάζουν μὴ, ἐγὼ φωνᾶω ναί. *'Αν τῆς ψυχῆς σας θέλετε τῶντι τὸ καλὸν καμμίαν μὴ φυλάξτε τῶν δέκα ἐντολῶν, διότι 'σὸν Παράδεισον νὰ πάτε δὲν 'μπορεῖτε, ἂν δὲν ἴδω, Χριστιανοί, τὶ 'σάβρακα φορεῖτε.

*'Όστις τὸ νῶτα πρὸς ἐμὲ Χριστιανὸς γυρῶσθαι καὶ ὄθὸ γαϊδοῦρον ἄχυρα δὲν ἔξει νὰ χωρῆσθαι, ἀλλ' ὄστις σπεύσῃ πρὸς ἐμὲ μὴ χαιροῦσαν ψυχῆν καὶ ταύτην τὴν σωτήριον ἀκούσῃ διδαχὴν αὐτός θά ἴδῃ τὴν 'Ἐδὲμ καὶ ἀγαθὰ μεγάλα... τὴν προσεχῆ Κυριακὴν θά σᾶς διδάξω κ' ἄλλα.

**Πρὸς Σεμέλον τὸν Σπανὸν
καὶ Λαυσισην κλεινόν.**

Ἴλικον ἐσάρακαμεν οἱ Ἀθηναῖοι θαύμα!
Σεμέλον τὸν Λαυσισην ἀνάλεκτον τριχῶν,
βαρυτάτον εἰς τὸν Σουρήν κατενεγκόμενα τραῦμα,
δοσερ τανθὴν δδύρεται βαθείης στοναχῶν.
Ἐκὶ τοιοῦτοῦ θαύματι, φανήντι κατὰ πρότον,
οἱ πάντες ἐξεστρησεσαν, ἀλλήλους δὲ ἠρώταν.

Ὁδὴν καινὴν ἐν ἀγορᾷ, ἀνέκραγεν ὁ εἰς,
ἢ ὅτι τριχὲς ἐβλαστον εἰς τὸν Σπανὸν Σεμέλον,
οἱ πάντες δὲ προσέτρεχαν πρὸς σὲ ἐπὶ βοῆς,
κινεὶ δὲ τούτων δύσπιστοι σαρθῶνιον ἐγέλον.
Ὁ μὴν ὁρώντες σε κούτιοι οὐκ ὡς τὸ πρὶν ὅμοιοι
ἄμφω τῷ χεῖρε τοῦ σταυροῦ ἐποίησαν τὸ σημεῖον.

Καὶγὼ δὲ οὐκ ἐπίσταυον εἰς τῶν πολλῶν τοὺς θρούλους,
οὐδ' εἰς τοὺς ἀγαπῶντας σε περισπούδαστους φίλους,
οὐδὲ χυδαίου σκόμματος καὶ γέλωτος μισέσχοι,
ταρθείας δ' ἐπελαίμβανον ἀληγῶφων ἀδολέσχοι,
καθ' αὐτὸν δ' ἐγέλιζον εἰς τοὺς ἄλλους χείρην,
καὶ γὰρ ὁ ῥηθῆδιόν ποτε Σεμέλον τριχὰ φέρειν.

Ἄποτε ὅμως εἰδὼν σε, Καίτιν, καθ' ὁδὸν
ἠβάσκοντά τε καὶ δασὸν ὡς βαθυκαίτην Ἰσπον,
τὸ κάλλος τοῦ γενείου σου ἐμβρόντητος ἰδὼν,
«Μέγας εἰ, Κύριε, κἀγὼ μετὰ τῶν Ἑλλαν εἰπον,
οὐδεὶς δὲ λόγος φαίνεται πρὸς ἕμινον ἱκανός,
τοῖγάρτοι ἐνθρῆξ γέγονε Σεμέλος ὁ Σπανός.»

Πῶς οὗτος δυνατόν τυχεῖν τριχώσεως ποικίλης;
τοιαῦτα θαύματα, ὦ Ζεῦ, ὀνύμθεα καὶ ἄλλα;...
οὐδ' ἐν ναφ' Ἀρχιερεῖς ἀν' ἱεροῦργοι θῆλος,
οὐδ' ἱεροδιδάσκοντες ἐγκυμονῶν τὰ μάλα,
οὐκ ἐκπλαγίην ἀν' ποτε, Διδάσκαλε, τοσοῦτον,
δσον τοῶν σε φέροντα μακρὰς κινάβρας πλουτον.

Ἴλικον ἐγκολῶπασμα χ' ἔβδισα ἡλικία!
ἰδρῶτι περιφροσσαι, Διδάσκαλε, ψυχρῶ...
οἶφ' ἐχρήσω ἄστις φαρμάκω, Μυστακία,
καὶ τριχὲς βεβλαστήσειν ἐν κλαυμένω χροῶ;
Πῶς καταργάσω ταῖτην τὴν τριχῶσιν, Σπανέ;...
εἰ νικίτοι ἐστ' ὀφθαλμοὶ εἰς βίβου, μὰ τὸ ναί.

Ἴδέ, ἰδὲ ὁ ἄνθρωπος ὡς ἀληθῶς ὄρατος,
τανθὴν δὲ χούτος δέεται ξυροῦ τε καὶ κουρέως.
Προ τῶν χρυσῶν ἰσθλῶν σου κατακλήματος σιγῶ,
καρρικμοσων περὶ τοῦ ἀπὸ μικροῦ Σπανός...
ἡτιμημα καὶ τὴν ἤταν μου κερνήθι ὁμολογῶ
καθῆσσο ὁ Γρηγόριος ὁ Νεοκλήσιος.

Ἴδέ, ἰδὲ ὡς γέγονεν ὁ ἄθρῆξ βαθυκόγων,
θωπεύων μύστοκα πυκνὴν καὶ φεύγων πάντα ψόγον,
καὶ ἤθη τὸν Σουρήν ὁρῶν, τὸ προκεῖτες καθῶνιον,
μεγάλα βάλαι σκόμματα καὶ γέλωτα σαρθῶνιον,
σσοκῶζων δὲ ἀναφανεῖ : «Τὶ δὴ ἔργῳ, ταφούτη;
ἔπιστασαι ὡς τοῖλοι ἐφῆσαν τοιοῦτοι;»

Ἐν τῷ καινῷ τοῦ Φασουλῆ ἐγκρίτω Καζαμία
ἐπεκοπήσας θέσφατα καὶ οἰωνόν σημαία
τὴν σὴν προεῖπον τριχάσιον, Λατίνε, πρὸς τοὺς ἄλλους
καὶ τοῦτο διεσάπισσα μετὰ χαρᾶς μεγάλης,
καὶ ἐφάνην δὲ μετὰ Χριστὸν προφήτης ἀληθῆς
καὶ πάγων ὡς ἐκ θαύματος ὁ ἑκόσμησε βαθύς.

Νοῦκ ἀγκε, μουσα Ἐρατώ, τοῦ βάτεμ, ντίβα, μόνε...
ὕμνησασεν τὸν θάλλοντα Λατίνον ἐν χορῷ.
καὶ γὰρ αὐτοῦ αἱ παρειαὶ καθάπερ ἀνεμώναι
ἐν χρώματι ἐβάφθησαν τὰ μάλα πορφυρῷ,
Στεφάνους περιτίθειμαι ἐκ θριδάκος καὶ κράμβης
καὶ στίχους χρώματι μολυσσοῖς κ' ἐσθ' ὅτε χωλιάρβοις.

Οἶον τῷ ἔννι δράμα τριχῶν πολυειδῶν!..
ἀναμετρεῖ τοῦ πάγωνος ἐκάστην ἐξοχίαν
καὶ καθικνεῖται γενεὰς καὶ ἀγχι τῶν ποδῶν,
καυτὸς κλασαυχεῖται ὡς νυχομένη γῆν,
καὶ τοῦτω ἥδιότ' ἔστι τὸ τοῦς ἰούλους τριβεῖν
ὡσαί τὴν κρήνην ἐτροχε τῆς ἡλικίας ἦσθην.

Ἡ τῶν Σπανῶν δημήγυρις ἐξέστη ἀποροῦσα,
κάθ' ἃ ἦσθη μετ' αὐτῆς ὁ φθονερὸς Ἐβραῖος...
ἐβόησεν τὸν Διδάσκαλον, θεσπιφθὸς μου Μουσα,
καὶ πρόχες τὴν ἄκρατον διὰ τοῦ ἀμφορέως,
ἔγω δ' οὐ παύομαι φαιδρὸς τὸν ἀνθοσμῖαν πίτων...
εἴθε καὶ τὸ Γερσύνδιον εὐάν καὶ τὸ Σουπίνον!

*Καὶ ἄλλαις ποιμαίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.*

Ὁ Παναγῆς Χριστοδούλος, ὁ μὲν ἐν Βραβία,
ἀνάλαβε πρὸς κώλησιν καὶ τοῦ Ρωμοῦ τὰ φύλλα,
κ' ἔσθ' βιβλίον ἀπ' ἐδῶ ἐκδίδα ὁ καθεὶς
στὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦ ἄς στέλλει παρευθῆς.
Κ' ἔστις νὰ γίνῃ τοῦ Ρωμῆ οὐ συνδρομητῆς θελήσῃ,
πρὸς τοῦτον θ' ἀπευθύνεται, μ' αὐτὸν θὰ ὀμιλήσῃ,
καὶ θὰ ἐμβαλ' εἰς χεῖρας τοῦ ἐκάστην συνδρομητῆ
καὶ πάσαν οὐρανῆσθε τοῦ φύλλου πληρωμῆν
καὶ τέλος δὲ αἱ πράξεις του θὰ ἔχουν μέγα κύρος...
Ἐἴπα... Γεώργιος Σουρῆς, ἱερέτης τοῦ Σωτήρος.

Θεσμὰ συγχαρητήρια καὶ ὁ Ρωμῆός μας στέλλει
εἰς τὸν γνωστὸν καὶ ἀριστὸν τεχνίτην Κουσουρέλην

Ὁ Ρωμῆός γνωστὸν σὰς κἀνω—πῶς στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
στὴν Νεάπολιν ἀπένω —κ' ἀπὸ τοῦδε συνορθεῖ
μὲ ξενοδοχεῖον Σόδη, —θῆδ' στὸ λάδι τρεῖς, στὸ ξόδι,

διὰ τὸν πολυέλαιον τὸν ἀργυροῦν ἐκείνον,
ποῦ θὰ σταλῆ μετὰ πομπῆς μεγάλης εἰς τὴν Τήνον.
Δὲν εἶναι πολυέλαιος ἐκ τῶν συνειδητῶν
καὶ παμψηφεί βραβεύεται μετὰ πολλῶν ἐπαίων.

Ἀντίκρου τοῦ γνωστοῦ ναοῦ τῶν δύο Θεοδώρων
τοῦ Ζησιμᾶ εὐρίσκειται λευκὸς καὶ μαθρὸς οἶνος,
ἀντίδοτον τῆς θλίψεως καὶ νόσον διαφόρων,
ποῦ διαθέτει τὰς ψυχὰς τὰ μάλα εὐφροσύνως.
Ἐμπρὸς λοιπὸν ἐστὸ Ζησιμᾶ ἐν καθαρῷ καρδίᾳ,
ἐκαί ζωὴ καὶ ἄρωμα καὶ χρώμα κ' εὐδωδία.

Ἐξέλιξις τοῦ Ναυτικοῦ τῶν καλαῶν Ἑλλήνων
τοῦ Ζουριέν ντὲ λά Γκραβιέρ, τοῦ πρώτου παρὰ Γάλλους...
τί ἔκαμον οἱ πρόγονοι εἰς τὸν καιρὸν ἐκείνον
τὸ περιγάρδοι ὁ Γκραβιέρ μετὰ σπουδῆς μεγάλης.
Βιβλίον περισπούδαστον τοῦ Ναυτικοῦ μας κλάδου,
ἀρίστη δὲ μετάφρασις τοῦ Κωνσταντινίου Ράδου,
σπανίου νέου ἀληθῆς μὲ πνεῦμα προκομῆνον,
θιὸ καὶ οὗτος κρίνεται ἀντιθέτως ἐπαίων.

Τοῦ νέου Ταγκοπούλου οἱ πρώτοι πρώτοι στίχοι...
καὶ οὗτος πρέπει μνεῖαι ἐν τῷ Ρωμῆ γῶ νὰ τύχῃ.
Τὶ στίχων ἀφθονία καὶ πλούτος περισσοῦ!
αἱ Μουσαὶ μειδιᾶσαι καὶ τοῦτον θεωροῦν,
ὕποχεται δὲ μέλλον ὁ ψάλλον νεοσός,
διόπερ καὶ βραβεῖον λαμβάνει ἀργυροῦν.

Τῆς γυναικὸς σημαντικῆ τὰ μάλα ἱστορία,
ποῦ τὴν ἐκδίδα τοῦ Παρὲν ἡ ἐμβροτῆς κυρία.
Καὶ ἄλλο τεχνος κατ' αὐτὰς κομψὸν ἐξετυκώθη
καὶ οὕτως ἐκπληρόνεται τῶν κυριῶν οἱ πόθοι,
ἀσπερ συγχαίρει κ' ὁ Ρωμῆ γῶς μετ' ἀληθοῦς χαρᾶς
καθόσον ἔτυχον χεῖρὸς καθ' ἑκα γλαφυρᾶς.

Ὁ φίλος μας Ἰσακίμ, τοῦτικίλην Βαλαβάνης,
οὐδέμᾳς φειδόμενος θυσίας καὶ δαπάνης,
εἰς τῆς Ἑλλάδος κατ' αὐτὰς ἀγγεῖλαι τοῦ κοινῶν
πῶς βγάξει ταναγνώσματα τῶν Μικρασιατῶν.
Περίεργοι πραγματικῶς καὶ γλαφυραὶ σελίδες,
ποῦ δι' αὐτὰς ὀμίλησαν καὶ ξέν' ἐφημεριδῆς.
Τὸ τεχνος χαριέστατον, κομψότατον, ποιικίλον,
θ' ἀπαρτισθῆ ὡς ἔγγιστα ἐκ δεκαπέντε φύλλων
δύο δραχμαὶ ἡ συνδρομὴ καὶ εἰς μὲγαν σῆμα,
οἱ πάντες δὲ συνδρομηταὶ ἄς γίνουσι παραχοῦμα.

μὲ Χμητιον, μὲ μιὰ μάνδρα, —μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα —ποῦταν ἄλλοτε μαμαμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ἑδῆς τοῦ Προαστείου κοινοῦ τὸς πόλῳ.